

ימי הספירה תשע"ט – למה סופרים אחורה ולא קדימה?

1. **ויקרא כג:** 1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן: והניף את העמר לפני ה' לרצונכם ממחרת השבת יניפנו הכהן ... 2. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה: עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום. 3. והקרבתם מנחה חדשה לה': ממושבתים תביאו לחם תנופה שתיים שני עשרנים סלת תהיינה חמץ תאפינה בכורים לה'.

ספר החינוך מצוה שו: לספור תשעה וארבעים יום מיום הבאת העומר ... לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה ... והיא הסיבה שנגאלו ממצרים ... ומפני כן נצטוינו למנות עד יום נתינת התורה להראות החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד שימנה תמיד מתי 'בוא העת הנכסף שיצא לחירות. וזה שאנו מונין [אחורה] לעומר, כך וכך ימים עברו מן המנין, ואין אנו מונין [קדימה] כך וכך ימים יש לזמן? כי לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו ריבוי הימים להגיע לקרבן שתי הלחם בעצרת.

שיבולי הלקט הערוגה השמינית רלו: במדרש אגדה מקשה: למה תלה הכתוב יום חג שבועות בספירה, מה שאין כן בכל המועדות [שתלויים ביום מיוחד בחודש]?

משנה סוטה פרק ב: כל המנחות באות מן החטין וזו [מנחת סוטה] באה מן השעורין, ומנחת העומר ... מן השעורין. אמר רבן גמליאל: כשם שמעשיה [של הסוטה] מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה. **ליקוטי שיחות א/266:** למה קרבן העומר שונה מכל הקרבנות ובא מהשעורים? ומילא לגבי מנחת סוטה אומרת המשנה טעם מיוחד – שמעשיה מעשה בהמה – אבל מה לגבי מנחת העומר?

2. **כוזרי מאמר שלישי מא:** מה שהכתוב מזכיר את היום הראשון בשבוע, ממחרת השבת, אינו אלא למשל, כאילו היה אומר אם ההתחלה באחד בשבת תגיעו לסוף ספירתכם באחד בשבת.

רמב"ם תמידים ומוספים ז: כל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות כדי שיהיה נקצר בעסק גדול ... כיון שחשכה אומר הקוצר לכל העומדים שם: בא השמש? אומרין לו הין. בא השמש? אומרין לו הין. בא השמש? אומרין לו הין. מגל זה? אומרין לו הין. מגל זה? אומרין לו הין. מגל זה? אומרין לו הין. מגל זה? אומרין לו הין. וכל כך למה? מפני אלו הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני ואומרין שזה שנאמר 'ממחרת השבת' הוא שבת בראשית [שבת חול המועד פסח]. ואולם מפי השמועה למדו שאינה שבת אלא יום טוב ...

3. **אלשיך:** לפי שאין דבר מחולל ומרים לב האדם ומחטיאו כשפע רוב טוב... וכל זה יפעל לבלתי הביט אל האלוקים אשר נתנו, כי ישכחו ויאמרו: כוחם ועוצם ידם עשה להם את החיל ההוא. על כן אבינו שבשמים... אהבנו ומלמדנו מוסר השכל כי מעת החל חרמש בקמת השעורים, שהיא ראשית כל תבואת הארץ, טרם רום לבבנו בראותנו רוב תבואות בבית ובשדה, בא ה' ללמד דעת כי לה' הארץ ומלואה... כי כח האדם אין, כי הכל הבל!

4. **חגיגה טז,א:** ששה דברים נאמרו בבני אדם - שלשה כמלאכי השרת ושלשה כבהמה: יש להם דעת כמלאכי השרת, מהלכים בקומה זקופה כמלאכי השרת ומספרים בלשון הקודש כמלאכי השרת. שלשה כבהמה: אוכלים ושותים כבהמה, פרים ורבים כבהמה ומוציאים רעי כבהמה

ליקוטי שיחות א/266: נאמר בשיר השירים 'משכני אחריו נרוצה', שהיהודי מבקש מהקב"ה שימשוך אותו אליו, ואחר כך 'נרוצה', היהודי ירוץ אחרי הקב"ה בלי שימשכו אותו. ועוד צריך לשים לב שבהתחלה נאמר 'משכני' לשון יחיד, ואחר כך נאמר 'נרוצה' לשון רבים.

ויש לבאר שהפסוק נאמר על תקופת ספירת העומר: ביציאת מצרים היו בני ישראל משוקעים במ"ט שערי טומאה, 'אות ערום ועריה', ורק נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה ומשך אותם משם. ואולם כיון שהגילוי הגיע מלמעלה הוא נגע רק בנפשם האלוקית, אבל הם עצמם לא היו כלים לגילוי כזה. ולכן נאמר 'משכני' בלשון יחיד, כיון שהייתה זו משיכה רק לנפשם האלוקית ולא בנפשם הבהמית. ואולם התכלית היא שהגילוי דנפש האלוקית יסחוף גם את הנפש הבהמית ... ולכן נאמר 'נרוצה' לשון רבים, שהעבודה לא תהיה רק מצד הנפש האלוקית אלא גם מצד הבהמית. וזהו שהקרבן העומר הייתה מהשעורים, מאכל בהמה, משום שתכלית הספירה היא לברר נפש הבהמית.